

„MIŁOSIERDZIE BOŻE WYTRYSKUJĄCE Z ŁONA OJCA”

Prorok Ezechiel ujrzał w wizji płynący wartko potok (por. Ez 47). Potok z wizji nie był zwykłym ziemskim potokiem. Jego krystaliczne wody sączyły się z tajemniczego Źródła leżącego pod progiem świątyni Jahwe. Tajemnica Źródła kryła się w niezwyklej właściwości wód potoku: dokądkolwiek te wody dotarły, niosły ze sobą pełnię życia, zdrowie i radość. W wodach tych roiło się od żyjących stworzeń (47, 9), a drzewa owocowe posilające się tymi wodami nigdy nie traciły liści i owoców (47, 12). Kiedy się szło wzdłuż strumienia, można było zauważyć, że przybierał coraz bardziej na sile, a jego głębokość rosła z każdym pokonywanym metrem. W końcu dotrzeć można było do miejsca, gdzie nie był już leniwie sączącym się potokiem, ale niebezpiecznie rwącą rzeką, której nie sposób było przejść w bród.

Dla potrzeb naszych rozważań, odchodząc nieco od klasycznej egzegezy tego tekstu, ale pozostając w kręgu myśli Ezechiela, można przyjąć, że Prorok ujrzał w swej wizji symboliczny obraz Boga. Lektura tego fragmentu nasuwa mi bowiem pewną analogię z tym, co Siostra Faustyna określiła w swoim „Dzienniczku” jako „miłosierdzie wytryskujące z łona Ojca”. Korzystając więc z bogatej symboliki wizji Ezechielowej, chciałabym zaproponować czytelnikom krótką refleksję nad dwiema ważnymi prawdami:

Bóg jest miłosiernym Stwórcą

Jak wody biorą początek ze źródła, tak z Boga biorą początek wszelkie stworzenia, jakie kiedykolwiek otrzymały istnienie. Objawienie o stworzeniu świata i to o stworzeniu go przez Boga zostało zawarte już w pierwszych rozdziałach księgi Rodzaju (por. Rdz 1-2) i przebiega ze wszystkich kart Pisma Świętego. Biblia jest tu jednoznaczna. Dla określenia stwórczego działania Boga używa specyficznego czasownika: *bara'*, które

posiada jeden jedyny podmiot: samego Boga i nie występuje w żadnym innym kontekście.

Tacy teologowie jak ks. R. Forycki, ks. W. Pietkun, Sługa Boży ks. Michał Sopoćko, o. Garrigou-Lagrange, Y. Congar czy Sługa Boży Jan Paweł II widzą w dziele stworzenia fascynującą rzeczywistość, która jest dziełem miłosierdzia Bożego. W odróżnieniu do teologów zawężających przejawy miłosierdzia Bożego do dzieła odkupienia, interpretują stworzenie jako pierwszy akt przyjaźni i łaski Boga skierowanej ku stworzeniu. Rozwijają przy tym myśl teologiczną, która broniąc prawdy o niezmienności atrybutów Bożej natury, uznaje miłosierdzie za odwieczny przymiot Boga, który przejawia się we wszystkich Jego działaniach wychodzących na zewnątrz, poza wspólnotę miłości Trójcy Świętej. W myśl tezy, że miłosierdzie jest okazaniem pomocy stworzeniu i uzupełnieniem jego braków (św. Tomasz z Akwinu), brak istnienia jawi się im jako największa nędza, zatem zaradzenie mu traktują jako dzieło miłosierdzia Bożego. Podobnie rzecz postrzega św. Siostra Faustyna, która pisze w swym „Dzienniczku”, że *miłosierdzie jest kwiatem miłości; Bóg jest miłością, a miłosierdzie jest Jego czynem, w miłości się poczyną, w miłosierdziu się przejawia* (Dz. 651). Jej mistyczne doświadczenie każe jej napisać: *Wszystko się zaczyna z miłosierdzia Twego i na miłosierdziu Twoim się kończy* (Dz. 1506); ono każe jej wychwalać to miłosierdzie Boże, jako *wytryskujące z Troistości Bożej, lecz z jednego miłosnego łona* (Dz. 522) i używać takich określeń jak: *miłosierny Stwórca; miłosierdzie Boże w stworzeniu aniołów, w stworzeniu ludzi, w przyozdobieniu świata w piękno* itp. (por. Dz. 491, 1742, 1741, 1743, 1749).

Prawda o stworzeniu świata przez Boga musi być jakąś bardzo ważną prawdą, skoro Bóg zechciał, by została nam objawiona. W jej świetle poznajemy, że świat nie jest bytem absolutnym ani koniecz-

nym. Sam w sobie nie znajdzie spełnienia, sam sobie nie wystarczy do osiągnięcia szczęścia. Jest natomiast bytem w swej istocie przygodnym, relacyjnym: Bóg jest przyczyną naszego istnienia, dlatego istniejemy jedynie mocą relacji do Niego. Choć Prorok nie mógł mieć tego jeszcze na myśli, bijące nieustannie źródło z wizji Ezechiela mogłoby z powodzeniem posłużyć w tym miejscu jako symbol nieustannego stwórczego działania Boga. Gdyby Bóg choć na chwilę oderwał od nas swą stwórczą myśl, obróciłibyśmy się natychmiast w nicość (BF V 20). Tylko w słodkich wodach nieustannie płynącego potoku może rozwijać się życie, a drzewa mogą wydawać swój owoc. To więc, że źródło bije, jest łaską.

Bóg jest miłosiernym Ojcem

Pójdźmy dalej. Skoro wszystko, co Bóg stworzył było bardzo dobre (por. Rdz 1, 31), dobry i bardzo dobry musi być On sam. To druga prawda, jaką niesie ze sobą treść wizji Ezechiela. Stworzenia cieszące się pełnią życia i zdrowia, owocujące zawsze zielone drzewa to symbol pełni życia i szczęścia, jakie odnaleźć można w Bogu. Tu jawi się On nie tylko jako Stworzyciel, ale więcej – jako Ojciec zatroskany o to, by stworzenia nie tylko miały życie, ale miały je w obfitości (por. J 10, 10), bowiem rodzicielstwo to nie tylko rzeczywistość, która wyraża się w obdarowywaniu życiem, ale także w trosce o jego trwałość, wzrost i jakość. Choć Stary Testament określa Boga wprost jako Ojca tylko

15 razy, to jednak naród Izraelski pielęgnował w sobie taki obraz Boga pieczęłowicie, pomny na dobrodziejstwa i opiekę, jakich od Niego doświadczał. Jednak dopiero Nowy Testament i objawienie, jakie przyniósł Chrystus – Obraz i Odbicie Ojca – wpłynęły ostatecznie na ukształtowanie się takiego odniesienia stworzeń do Boga. Serdeczna więź czułości, którą Bóg okazywał swemu *umilowanemu dziecku*, Izraelowi, w nowym Ludzie Bożym doszła do swej pełni. Właśnie w świetle wyrażeń samego Jezusa, jak też w świetle Jego czynów, które były odbiciem działającego Ojca, dostrzegamy wyraźnie, że ojcostwo Boga związane jest z miłosierdziem, bądź jako przmiotem Ojca, bądź jako Jego darem w stosunku do człowieka. Chrześcijańskie wyznanie wiary, wyrastające z tej prawdy objawionej, zaczyna się nie od czego innego jak od radosnego wyznania: *Wierzę w Boga Ojca!* Przy czym słowo „Ojciec” rozumiane jest tu jako „miłosierny”.

Miłosierdzie jako pełnia życia, ostateczny sens istnienia stworzeń, nieustannie odnawiana więź miłości *ogarnia wszystkie dzieła rąk Jego*, jak pisze św. Siostra Faustyna, bo *wszystko, co istnieje, jest zawarte we wnętrzościach (...) miłosierdzia głębiej niż nie-mowlę w łonie matki* (Dz. 1076). Zakończmy nasze rozważania pytaniem skierowanym przez Boga do oglądającego te cuda proroka Ezechiela: *Czy widziałeś to, synu człowieczy?*

s. M. Małgorzata Kocik ZMBM

POSTANOWIENIE

1. Rozważę słowa:

O Panie, nasz Boże, jak przedziwne Twe imię po wszystkich ziemi! (...) Gdy patrzę na Twe niebo, dzieło Twych palców, księżyc i gwiazdy, któreś Ty utwierdził: czym jest człowiek, że o nim pamiętasz, i czym – syn człowieczy, że się nim zajmujesz? (Ps 8)

2. Łączę się z Jezusem Miłosiernym mieszkającym w mojej duszy.

Poproszę Go o osobiste doświadczenie ojcostwa Bożego

np. słowami:

Panie, pokaż nam Ojca!